ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η κ. ΜΠΑΚΑΛΙΑΡΟΥ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΥΡΩΠΑΣ

Ὅλη ἡ χώρα τὸ ἔμαθε, πὼς ἡ κ. Μπακαλιάρου θὰ ἔκανε ἕνα... ἐτήσιον ταξείδι στὴν Εὐρώπη, ὅπως ὅλες ἡ «πολὺ καθὼς ἐμπρέπει» ἐξέχουσαι νοικοκυραί, ποὺ πλήττουν καὶ στενοχωροῦνται στὴν Ἑλλάδα !

— Κέλ προστυχιά, καλὲ ἐδῶ !...Τί πλῆξις !

— Καὶ ποῦ θὰ πᾶτε ; Ἐρωτοῦσε μιὰ ταπεινὴ γειτόνισσα τὴ δεσποινίδα Ὀρτεντσίαν Μπακαλιάρου.

— Στοὺς Παρισίους, στὰς Ἐλβετίας, στὰς νοτίους Ἰταλίας, ὅπου θέλει ὁ μπαμπᾶς !

Ὁ κ. Μπακαλιάρμπασης

— Καὶ εἶνε ὤμορφα ἐκεῖ ;

— Νὰ ἰδῆς καὶ νὰ θαυμάσῃς ! Τοπεῖα εὔμορφα καλύτερα καὶ ἀπὸ χαλκομανίες !...

Σὲ ὅλον ὅμως αὐτὸν τὸν συναγερμὸ καὶ τὴν διαφήμισι τοῦ «ἐτησίου ἀνὰ τὰς Εὐρωπαϊκὰς Εὐρώπας» ταξειδίου, ὁ pére Μπακαλιάρος δὲν φαινότανε διόλου εὐχαριστημένος.

— Μποροῦμε νὰ μὴ πᾶμε ! Διαμαρτυρότανε ἡ κ. Μπακαλιάρου. Τὸ ἀπαιτεῖ ἡ τάξις ποὺ ἀνήκουμε !...

— Μὰ μήπως πήγαμε καὶ πέρισυ ;

— Καλὲ καὶ τί θὰ πῇ ὁ καλὸς ὁ κόσμος ;

— Τί θὰ πῇ ; Θὰ πῇ πὼς ἔχουμε μυαλὸ καὶ δὲν πᾶμε νὰ πετάξουμε τὰ λεφτά μας στὴν Εὐρώπη. Ἔλα νὰ πᾶμε στὰ Μέθανα.

— Πῶς ; Στὰ Μέθανα ; Θέλεις νὰ μὴν ἔχουμε πρόσωπο νὰ βγοῦμε στὸ παζάρι ;

Τί νὰ κάνῃ κι' αὐτός ! Ὑποψήφιος δημοτικὸς Πάρεδρος ἤταν... Μέλλων γερουσιαστὴς ἤ ἄνα...—τὸ πῆρε προκαταβολικῶς μάλιστα τὸ χρίσμα ποιὸς ξέρει ἔτσι καὶ Ὑπουργὸς καὶ Πρωθυπουργὸς νὰ γινόταν μιὰ μέρα ! Γιατὶ ὄχι λοιπόν ; Σὲ τοῦτον τὸν κόσμο ὅλα εἶνε δυνατά. Ποιὸς τόλμιζε, πὼς τὸ φτωχὸ παληόπαιδο, ποὺ ἔπλενε πιάτα σ' ἕνα μπακάλικο στὴν Ἀλεξάνδρεια, θὰ ἤταν σήμερα μέγας καὶ πολυτάλαντος, ἰσχύων ἐν ἰσχυροῖς, λάμπων ἐν καταφώτοις, σκλαγιζων μέσα σὲ καταβγάζοντας καὶ ἀκτινοβολοῦντας ! Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι τὰ λεπτά του τὰ ἔκανε «μὲ *πόχθους* καὶ μὲ *μόχθους*», ὅπως ἔλεγε. Πενταρα - πενταρα τὰ μάζευε, στραγάλια ἔτρωγε, γιὰ νὰ φουσκώνῃ πίνοντας νερὸ καὶ νὰ χορταίνῃ χωρὶς φαγητό. Ἔτσι ἀνεδύθη ὁλοχρυσος μιὰ μέρα μέσα ἀπὸ ἕνα σαρδελλοβάρελο καὶ λάμπων ἐπέστρεψε στὴν πατρίδα του, ὅπου Μπακαλιάρος ἔφυγε κοινὸς καὶ Μπακαλιάρμπασης νύφιζε μὲ χρυσοστόλιστη γαστέρα καὶ κοῦρο στὰ γαντωμένα δάχτυλά του, καὶ σύζυγο στὸν δεξιὸ βραχίονα. Σύζυγον πλαδαρόσαρκη ὅπως αὐτός, πολύσαρκη, παχύσαρκη. με κρεάτων καταρράκτας, σὰν προθήκη κρεοπωλείου λοίμοῦ ! Ἦταν κόρη τοῦ πρώην ἀφέντη καὶ κατοπιν συνταίρου του, παχυνθεῖσα μέσα στὸ Ἀλεξανδρινὸ μπακάλικο, ὅπου γύριζε γλύφοντας τυριὰ καὶ τρωγανίζουσα καρύδια, βουτῶντας παξημαδάκια στὸ μέλι τῶν ἀσκιῶν καὶ πιπιλίζουσα νόστιμες ἐλιές καὶ τουρσιὰ ξυδάτα. Ἐκεῖ ἀπαχύνθη σὰν μυῖγα κι ἐκεῖ τὴν ἀγάπησε ὁ κ. Μπακαλιάρος, θελχθεὶς ἀπὸ τα πάχη της τὰ ἀνακινούμενα καὶ παφλάζοντα, καὶ τὶς χονδρὲς καὶ τορνευτὲς σὰν βαρελάκια μὲ κρασάκι «μπρούσκο» ποδάρες της ! ..

Ἀποτέλεσμα τῆς πολὺ εὐτυχισμένης αὐτῆς ἑνώσεως ἤταν ἡ Δις Ὀρτεντσία, ψηλή, ὡχρή καὶ ἀναιμική δεσποινίς, ποὺ βγῆκε ἀπὸ τὴν ἀφθονία ἐκείνη τῶν σαρκῶν, ὡς ἄβραστο μακαρούνιον μέσα ἀπὸ ὀρεκτικώτατο γκιοβέτσι...

Πλουτίσαντες οἱ Μπακαλιάροι ἀποφασίσανε νὰ ἐγκατασταθοῦνε στὴν Ἀθήνα. ὅπου ἡ κ. Μπακαλιάρου, χωρὶς ν' ἀρχήσῃ ἔπιασε σχέσεις μὲ ὅλες τὶς μεγάλες οἰκογένειες. Ἔτσι, ὅπως καὶ ὅλη ἡ Ἀθηναϊκὴ ἀριστοκρατία, πήγαιναν σ' ὅλες τὶς πρῶτες τῶν θεάτρων, εἶχαν ὡρισμένες ἡμέρες γιὰ τὸ Φάληρο καὶ ἦσαν πάντοτε παρόντες σὲ ὅλα τά... «μπαιν—μὶξτ» κ.τ.λ.

Λέγεται μάλιστα, πὼς μιὰ φορά, ποὺ πρωτοπῆγε ἡ κ. Μπακαλιάρου σ' ἕνα θέατρο, ὅπου παιζόταν μία κωμῳδία βαρειὰ Γερμανική, καὶ ἐνῶ ἄκουγε μιὰ ὑπέροχη ψυχολογικὴ σκηνὴ μεταξὺ ἀνδρογύνου ἀπάνω στὴ σκηνή, ἐγύρισε καὶ ρώτησε τὸν λατρευτό της σύζυγο:

— Καὶ πότε θ' ἀρχίσουνε νὰ παίζουνε, καλέ ;

— Μὰ δὲν τοὺς βλέπεις ; Παίζουνε!

— Καλὲ παίζουνε αὐτοὶ ἢ συζητοῦν τὰ οἰκογενειακά τους !

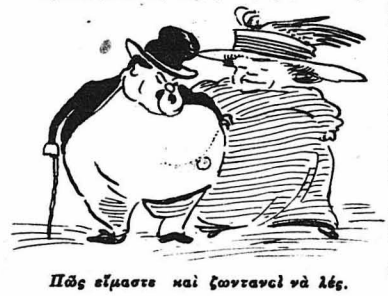

Πῶς εἴμαστε καὶ ζωντανοὶ νὰ λές.

Καὶ ὅταν ἔφυγαν ἀπ'τὸ θέατρο ἡ κ. Μπακαλιάρου μονολογοῦσε στὸ δρόμο :

— Τί ἄνθρωποι καὶ αὐτοὶ οἱ θεατρίνοι. Βγάνουν τὰ ἄπλυτά τους ἐμπρὸς σὲ τόσον κόσμο !...

***

Μιὰ μέρα ἡ κ. Μπακαλιάρου, καθὼς γύριζε ἀπὸ μία ἐπίσκεψη στὴν κ. Ἀπλυτοπούλου, εἶπεν στὸν ἄντρα της, σχετικὰ μὲ τὸ σπίτι τῶν νέων της ἐκείνων φίλων.

— Τί ὡραῖο σπίτι ! Ἔχει καὶ ἠλεκτρικὰ κουδούνια.

Τρυφερὸς καὶ ἱπποτικὸς ὁ κ. Μπακαλιάρος, ἔτρεξε νὰ ἐφοδιάσῃ καὶ τὸ δικό του σπίτι μὲ κουδούνια.

— Δύο νὰ βάλετε στὴν δική μου κάμαρη, εἶπεν ἡ κ. Μπακαλιάρου.

— Μα ἕνα ἀρκεῖ, τῆς εἶπεν ὁ ἐργάτης.

— Ἕνα ἔχουν οἱ Ἀπλυτόπουλοι, ἕνα θὰ ἔχουμε καὶ μεῖς !...

Καὶ τὴν ἄλλη μέρα, ποὺ ἡ κ. Μπακαλιάρου ἐδέχθηκε μιὰ φιλική ἐπίσκεψη, διάταξε νὰ χτυπήσουν ὅλα τὰ κουδούνια ἐκεῖ μέσα καὶ κατόπιν κάλεσε τὴν ὑπηρέτριά της καὶ τῆς εἶπεν ἐπιτακτικῶς καὶ ὑπερηφάνως.

Ἡ κ. Μπακαλιάρμπαση

— Ἄκουσε ἐδῶ, Μαρία, ἅμα σοῦ χτυπῶ τὸ *ἠλεκτρικὸ κουδοῦνι*, κάθε πρωΐ, νὰ ἔρχεσαι νὰ μὲ ξυπνᾶς ἀμέσως !

Ἔτσι οἱ Μπακαλιάροι ἄρχισαν νὰ γίνουνται φοβερὰ γολαζοιάματοι. Καὶ μιὰ μέρα ἐνῶ ἡ Δὶς Ὀρτεντσία καθάριζε τὴ γαλαζομπογιὰ ἀπὸ τὰ πανέλα της καὶ σκουπίστηκε μὲ τὸ «μουσουάρ» της, ἡ μαμὰ μόλις εἶδε τὸ καταγαλαζωμένο μαντηλάκι,ἀνέκραξε ἐμπρὸς σὲ σεβαστὸ ἀριθμὸ φίλων καὶ γνωστῶν :

— Καλὲ Ὀρτεντσία μου, *τί αἵματα εἶνε αὐτά !* μήπως μοῦ κόπηκες ;...

Καὶ ἔπειτα στραφεῖσα στὶς φίλες της, εἶπε τὴ Γαλλικὴ φράσι, τὴν ὁποία σὲ ἐπτάκτυπος περιστάσεις μόνον ἔλεγε. γιατὶ τὴν εἶχεν ἀκούσει ἀπὸ κάποιον διπλωμάτη.

— Σὲτ ἐπατάν !

***

Εἶχε ὀρκετὴ συλλογὴ Γαλλικῶν λέξεων ἡ κ. Μπακαλιάρου ποὺ τὶς φύλαγε, σὰν θησαυρὸ πολύτιμο, γιὰ νὰ σολίζεται μ' αὐτές, ὅπως καὶ μὲ τὰ διαμαντικά της,σὲ περιστάσεις κατάλληλες καὶ ἐξαιρετικές.

— Δὲν πρέπει νὰ μιλεῖ κανεὶς Γαλλικὰ στὴν Ἑλλάδα. Προστυχαίνουν ! Προστυχαίνουν φοβερά ! ἔλεγε.

Ἔτσι ἤξερε τὶς λέξεις «ἀμπίρ» (ἡ... μπύρα), «τοὺ-λὲ-μὸν» (τὸ λεμόνι δηλαδή) καὶ ἄλλες τέτοιες καὶ παραπλήσιες, ποὺ τὶς ἐξηγοῦσε ὅπως αὐτὴ νόμιζε πὼς πρέπει νὰ ἐξηγηθοῦνε!..

***

Τέτοιοι λοιπὸν ποὺ ἦσαν καὶ καλύτεροι δὲν μποροῦσαν νὰ μὴ φύγουνε γιὰ τὴν Εὐρώπη.

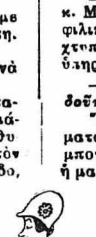

Ὑψηλὴ καὶ λιπόσαρκη σὰν μακαρούνιον

Ἐπῆγαν λοιπὸν καὶ ἔγύρισαν.

Ὦ, ἐκεῖνος ὁ γυρισμός ! Ἐκεῖνος ὁ γυρισμός !

Ὅλοι οἱ φίλοι καὶ οἱ γνωστοὶ καὶ ἡ γνωστές, ὅλοι οἱ «ἐξέχοντες τῆς κοινωνίας, ὅλοι οἱ «τὰ πρῶτα φέροντες τῆς Πολιτείας», ὑφυπουργοί, τμηματάρχαι, βουλευταί, μέλλοντες Γερουσιαστοὶ ἔχοντες τὸ χρίσμα ἐξασφολισμένο, ἐκλήθησαν γιὰ ν' ἀκούσουν τ'... *ἀπομνημονεύματά* τους.

Ἡ κ. Μπακαλιάρου διηγότανε τὶς ἐντυπώσεις της ἀπὸ τὸ Μουσεῖο, τὸ ὁποῖο εἶχε ἐπισκεφθῆ :

— Ἐπήγαμε καὶ στὸ *Μουζικεῖον*.Κρῖμα ὅμως στὸ ὄνομα ! Μουσικὴ δὲν εἶχε !

— Καὶ σᾶς ἤρεσε ;

— Χμ ! Εἶχε ἀγάλματα ἀρχαῖα μέσα. Τί περίεργο ἀλήθεια ! Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἔφκιαναν τ' ἀγάλματά τους...χωρὶς μύτες καὶ πόδια !

— Καὶ στὰς Βερσαλλίας πήγατε κ. Μπακαλιάρου ;

— Τί ὡραῖα !...Τί ὡραῖα !...

— Κᾶτι δέέέέένδρα ; Πρόσθεσε ἡ δεσποινίδα Ὀρτεντσία, γλαρώνουσα τὰ μικρά της μάτια.

— Μάλιστα δένδρα... Δωρικοῦ ρυθμοῦ ! Συνεπλήρωσε ἡ μήτηρ.

— Δὲν ἤτο ὅμως ἡ σαιζὸν τῶν Παρισίων τώρα, διέκοψεν ἡ κ. Φασουλίδου.

— Ναί, ὅλο ἔβρεχε !

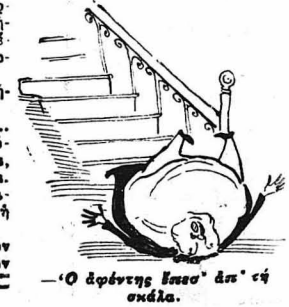

—Ὁ ἀφέντης ἔπεσε" ἀπ' τὴ σκάλα.

ΤΟΥΡΚΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΤΑ ΠΡΩΪΜΑ ΣΥΚΑ

— Βρὲ ἄνδρα, εἶπε ἕνα πρωΐ μιὰ γυναῖκα, στὸν περιβολάρη σύζυγό της, καθὼς τὸν ξυπνοῦσε ἀπὸ τὸν ὕπνο, ἡ δίφορη ἡ συκιά μας, ἔκαμε κἄτι σῦκα, ποὺ εἶν' ἄλλο νὰ τὸ λὲς καὶ ἄλλο νὰ τὰ βλέπῃς.

— Ἔ, καὶ μ'αὐτὸ τί ; Θέλεις νὰ φᾶς, πήγαινε φάε ὅσα θέλεις.

— Ὄχι, ἀλλὰ ξέρεις τί σκέφτηκα ; Δὲν γεμίζεις ἕνα καλάθι ἀπ' αὐτὰ νὰ τὰ πᾷς πεσκέσι στὸν Σουλτάνο. Εἶνε τὰ πρῶτα σῦκα ὅπου βγήκανε φέτος... Ἄμα τὰ ἰδῇ καὶ τὰ φάῃ θὰ εὐχαριστηθῇ πολὺ καὶ κἄτι καλὸ καὶ μεῖς θὰ δοῦμε ἀπὸ τὴ χάρη του.

— Βρὲ γυναῖκα, δὲν μὲ ἀφίνεις ἐδῶ πᾶ ποὺ κάθομαι. Τὶ θέλουμε ἐμεῖς μὲ τὰ μεγάλα τὰ μουλάρια !

— Βρὲ, ἔϊντε, βρὲ ἄνδρα καὶ ποῦ ξέρεις μήν ἀνοίξῃ καὶ ἡ τύχη μας. Ὅλο μὲ τὸ «μπάλ-καμπὸν» (γλυκοπολόκυθα) καὶ τὰ καρπούζια θὰ περνᾶμε τὸν καιρό μας. Ἂς δοῦμε καὶ ἐμεῖς μιὰ ἡμέρα ἕνα μεγάλο πρόσωπο. Ποῦ ξέρεις τὶ μπορεῖ νὰ γίνῃ !...

***

Θέλοντας καὶ μή, βλέποντας ὅτι ἡ γυναῖκα του, ἐπέμενε, φορτώνεται λοιπὸν καὶ ὁ φτωχὸς μπαχτσεβαντζῆς τὸ καλάθι μὲ τὰ μεγάλα σῦκα, ποὺ ἦσαν σὰν τσαντίλες, καὶ στάλαν μέλι τοῦ Θεοῦ, καὶ τραβᾶει νὰ τὸ πάῃ πεσκέσι στὸν Σουλτάνο.

Ἔφτασε στὴν Μεγάλη πόρτα τοῦ Παλατιοῦ καὶ τὰ ἔδωσε τοῦ ἀπολούθου τοῦ Σουλτάνου, τοῦ Ἀλῆ-Ἀγᾶ τοῦ Καπουτζῆ.

— Περίμενε μιὰ στιγμή, τοῦ εἶπεν ἐκεῖνος, αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἔχει ἕνα μεγάλο συμβούλιο ὁ Σουλτάνος μὲ τοὺς Ὑπουργούς του... Ἄμα τελειώσῃ θὰ τοῦ τὰ δώσω καὶ θὰ σὲ φωνάξῃ ἐπάνω, καὶ ἔννοια σου, θὰ εὐχαριστηθῇ πολὺ καὶ μεγάλο «ρεγάλο» θὰ σοῦ δώσῃ !...

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἔτυχε νὰ φέρνουν ἀλυσσόδετους μερικοὺς κακούργους νὰ τοὺς ρίξουν στὰ μπουντρούμια τοῦ σεραγιοῦ. Μόλις ἡ συνοδεία ἔφτασε μπρὸς στὸ παλάτι, ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ξέφυγε ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες καὶ τὸ ἔβαλε στὰ πόδια. Ἀμέσως ἐπακολούθησε μεγάλη ἀναμπουμποῦλα : φωνές, κακό, χαντζάρια, σπαθιά, γροθιές, χτυπήματα, τρεχάματα, ἀλαλητὸ καὶ στὸ τέλος, ἀντὶ νὰ πιάσουν τὸν φονηᾶ, ἔπιασαν τὸν κακομοίρη τὸν περιβολάρη, ποὺ τὸν βρῆκαν τρυπωμένον ἀπὸ τὸν φόβο του κάτω ἀπὸ τὴ Μεγάλη πόρτα.

Ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς φώναξε, διαμαρτυρήθηκε, μὰ τοῦ κάκου.

— Μωρὲ, ἐγὼ δὲν εἶμαι ὁ φονηᾶς. Εἶμαι ὁ μπαχτσεβαντζῆς ποὺ ἔφερε τὰ σῦκα στὸν Σουλτάνο !

Τίποτα ! Τὸν πέταξαν μέσα στὸ μπουντρούμι μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους κακούργους καὶ ἐκεῖ πέρα πειά τὸν ἄφησαν...

***

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ πορτιέρης εἶχε πάει τὸ καλάθι μὲ τὰ σῦκα στὸν Σουλτάνο. Μόλις ἐκεῖνος τὰ δοκίμασε, γλυκάθηκε ὡς τὰ μεδούλια του. Τὰ σῦκα ἦταν περίφημα.

— Χαλαλὶ ! φώναξε ἐνθουσιασμένος. Ποιὸς τὰ ἔφερε ;

— Ἕνας περιβολάρης, πολυχρονεμένε μου ! τοῦ ἀπάντησε ὁ πορτιέρης.

— Πήγαινε νὰ μοῦ τὸν φέρῃς ἐδῶ !..

Ψάξανε νὰ βροῦν τὸν περιβολάρη, τὸν ζητῆσαν ἀπὸ δῶ, τὸν ζητῆσαν ἀπὸ κεῖ, μὰ πουθενὰ δὲν μπορεσαν νὰ τὸν βροῦν. Νόμισαν πὼς θὰ φοβήθηκε ἀπὸ τὴ φασορία ποὺ ἔγινε κι' ἄφησε τὸ καλάθι κι' ἔφυγε. Το εἴπανε στὸν Σουλτανο.

— Δὲν ξέρετε πῶς λέγεται, τοὺς ρώτησε αὐτός.

— Ὄχι.

— Ἔ ! Καλά !...

Κ' ἔπειτα λησμόνησε καὶ τὰ σῦκα καὶ τὸν περιβολάρη.

***

Περάσαν χρόνια ἀρκετά. Μιὰ μέρα ὁ Σουλτᾶνος ἀποφάσισε, νὰ ντυθῆ ροῦχα πραγματευτῆ καὶ νὰ γυρίσῃ ὅλο τὸ βασίλειό του ἄγνωστος, γιὰ νὰ μάθῃ ἔτσι τοῦ λαοῦ του τὰ παράπονα καὶ νὰ ἀντιληφθῆ τίς ἀνάγκες τοῦ τόπου.

Ἔτσι λοιπὸν πῆγε μιὰ ἡμέρα καὶ στὴν φυλακή, ποὺ ἦταν χρόνια τώρα φυλακισμένος ὁ δυστυχισμένος μπαξεβάνης μὲ τὰ σῦκα.

Τὸν ρώτησε κι' αὐτόν, ὅπως ρωτοῦσε ὅλους τοὺς φυλακισμένους γιατὶ ἦταν στὴ φυλακή.

Ὁ φτωχὸς κηπουρὸς κάθησε καὶ τοῦ τὰ εἶπε ὅλα, πῶς δηλαδὴ αὐτὸς εἶχε κινήσει μ' ἕνα καλάθι σῦκα διάφορα, νὰ τὰ πάῃ στο Σουλτανο του, πῶς ἔφθασε στὴ Μεγάλη πόρτα, πῶς ἔτυχε νὰ φύγῃ ὁ φονηᾶς, καὶ πῶς τὸν πιάσαν κατὰ λάθος καὶ τὸν ἐπέταξαν ἐκεῖ.

Ὁ βασιληᾶς πῆρε ἀμέσως τὸ ὄνομά του καὶ ἔτρεξε στὰ ἀνάκτορα. Ἐκεῖ διέταξε καὶ φέρανν τὸν κατάδικο μπροστά του. Ἄμα τὸν εἶδε ἐκεῖνος, τρόμαξε κι' ἔπεσε στὰ πόδια του !

— Μὴν φοβᾶσαι, τοῦ ἀπήντησεν ὁ Σουλτᾶνος, σ' ἔφερα ἐδῶ γιὰ νὰ διορθώσω τὸ ἄδικο τὸ μεγάλο ποὺ σοῦ ἔγινε. Πάρε, τοῦ λέει, τὴν σφραγίδα μου, καὶ πήγαινε κάτω στὸν Ταμία, νὰ σοῦ ἀνοίξῃ τὸν «Χαζνὲ» (θησαυροφυλάκιον) καὶ πάρε ὅσα φλουριὰ καὶ ὅσο χρυσάφι κι' ἀσῆμι θέλεις.

Ὁ κηπουρὸς προσκύνησε, πῆρε τὴ σφραγίδα καὶ κατέβηκε.

Σὰν τοῦ ἄνοιξαν τὸν «Χαζνὲ» θαμπωθῆκε ὁ χωρικὸς ἀπὸ τὸν πλοῦτο, μὰ δὲν πῆρε οὔτε μιὰ λίρα, οὔτε ἕνα φλουρί, οὔτε ἕνα παρτάκι, οὔτε ἕνα γρόσι, οὔτε κἂν ἕναν παρᾶ.

Πῆρε μοναχὰ μιὰ τσεκοῦρα, ποὺ βρῆκε ἐκεῖ κάτω, ἕνα παλιὸ Κοράνιο καὶ τὸ χονδρὸ τὸ ξύλο ποὺ ζυγίζουνε μὲ τὸ καντάρι.

Καὶ ἔτσι φορτωμένος ἀνέβηκε στὸν Βασιλιᾶ.

— Τὶ εἶνε αὐτὰ ποὺ πῆρες ; τοῦ λέει ὁ Σουλτᾶνος, γιατὶ προτίμησες αὐτὰ καὶ δὲν καταδέχτηκες τὶς λίρες καὶ τὰ χρυσάφια ;

— Ἄκουσε, Πολυχρονεμένε μου, τοῦ ἀπήντησεν ὁ Μπαχτσεβαντζῆς, τὸ χέρι σου εἶνε μακρὺ καὶ ἡ δύναμί σου εἶνε μεγάλη. Μὰ ἐγὼ τὸ Κοράνι, Σουλτᾶνε καὶ ἀφέντη μου, τὸ πῆρα γιὰ νὰ βάνω τὸ χέρι μου ἀπάνω καὶ νὰ ὁρκισθῶ, ὅρκο τρανό, στὴ πίστι μου, ἄλλη φορὰ στὴ πόρτα σου νὰ μὴ ξαναπατήσω, μὲ τὸν μπελᾶ ποὺ βρῆκα. Τὴν τσεκοῦρα τὴν πῆρα νὰ κόψω τὴν συκιὰ γιὰ νὰ μὴ ξαναπάνῃ σῦκα. Καὶ τὸ ξύλο αὐτὸ τὸ πῆρα, γιὰ νὰ δείρω τὴν γυναῖκα μου, ποὺ μὲ φορτώθηκε, σάνει καὶ καλά, νὰ σηκωθῶ πρωΐ-πρωΐ, καὶ νὰ σοῦ φέρω γιὰ ρεγάλο σῦκα !...

Ἔφτασε στὴ Μεγάλη πόρτα τοῦ Παλατιοῦ

— Ἔχει «*βακὰνς*» τὸ Παρίσι τώρα, συνεπλήρωσε ἡ κ. Μουστοξύδου.

— Ἀ, ναί. Τὰ εἴδαμε καὶ αὐτά ! Τὶ θαυμάσια, τὶ ἀπερίγραπτα ποὺ εἶνε τὰ «*βακὰν*» τῶν Παρισίων !...

Ἔπειτα ὁ λόγος ἤρθε στὰ μεγάλα τεχνικὰ ἔργα τῆς κοσμουπόλεως.

— Πῶς κουβαλοῦν τόσο σίδερο, τέτοιους ὄγκους ἐκεῖ ἐπάνω ! Εἶπε μ' ἐκπληξη ἡ κ. Μπακαλιάρου.

— Ἀ δὲν εἶνε τίποτε αὐτό ! Τὰ μεταφέρουνε «*κατὰ τεμάχια*», ἐξήγησεν ἡ κ. Βελονομίτη, ποὺ ἐγνώριζε τὰ πάντα.

— Ναὶ «*κατὰ τεμάχια*» συγκατένευσε καὶ ἡ κ. Μπακαλιάρου, στὴν ὁποία ἄρεσε ἡ φράσις.

— Κατὰ τεμάχια.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκούστηκε ἕνας κρότος στὴ σκάλα, καὶ ἡ ὑπηρέτρια τρομαγμένη μπῆκε ἀπότομα στὴν αἴθουσα.

— Τρέξετε, κυρία, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ! ὁ ἀφέντης ἔπαθε ζάλη κι' ἔπεσε στὴ σκάλα.

— Ἔ, φέρε τον ἐπάνω, εἶπεν ἀτάραχος ἡ κ. Μπακαλιάρου, δὲν εἶνε τίποτε !

— Μὰ ποῦ μπορῶ ἐγώ, κυρία, νὰ σηκώσω κοντεῖ μου σῶμα !

Κ' ἡ κ. Μπακαλιάρου διέταξε μὲ ἀξιοπρεπῆ ἔκφρασι :

— Δὲν πειράζει... «Μετάφερέ τον *κατὰ τεμάχια* !...»

***

Ἔχει πολλὰ ἀπόμα νὰ διηγηθῆ ἡ κ. Μπακαλιάρου ἀπὸ τὸ κλασσικὸ ταξεῖδι της «*ἀνὰ τὰς Εὐρώπας*».

Ἀφοῦ ἀπόσσωσε τὶς ἰδικές της ἀναμνήσεις, δανείστηκε καὶ ἄλλων, ποὺ τὶς εἶχεν ἄλλοτε ἀκούσει καὶ ἀφοῦ ἐξήντλησε κι' αὐτές πῆρε καὶ διηγεῖτο ἐκείνες τῶν βιβλίων καὶ τῶν ἱστοριῶν, ποὺ ἐπὶ τούτῳ εἶχεν ἀγοράσει. Αὐτὲς ὅμως ἦσαν γιὰ τὸν κατώτερο τὸν κόσμο.

— Μὴ ρωτᾶτε, καλέ, τί ὑποφέραμε στὴν πολιορκία τῆς Βαστίλλης !...

— Θεὸς φυλάξοι, κυρία Χαραλαμπάκενα !

— Μὴ ρωτᾶτε ! Μὴ ρωτᾶτε ! Πῶς εἴμεθα καὶ ζωντανοί !...

Στεμ. Στέμ.